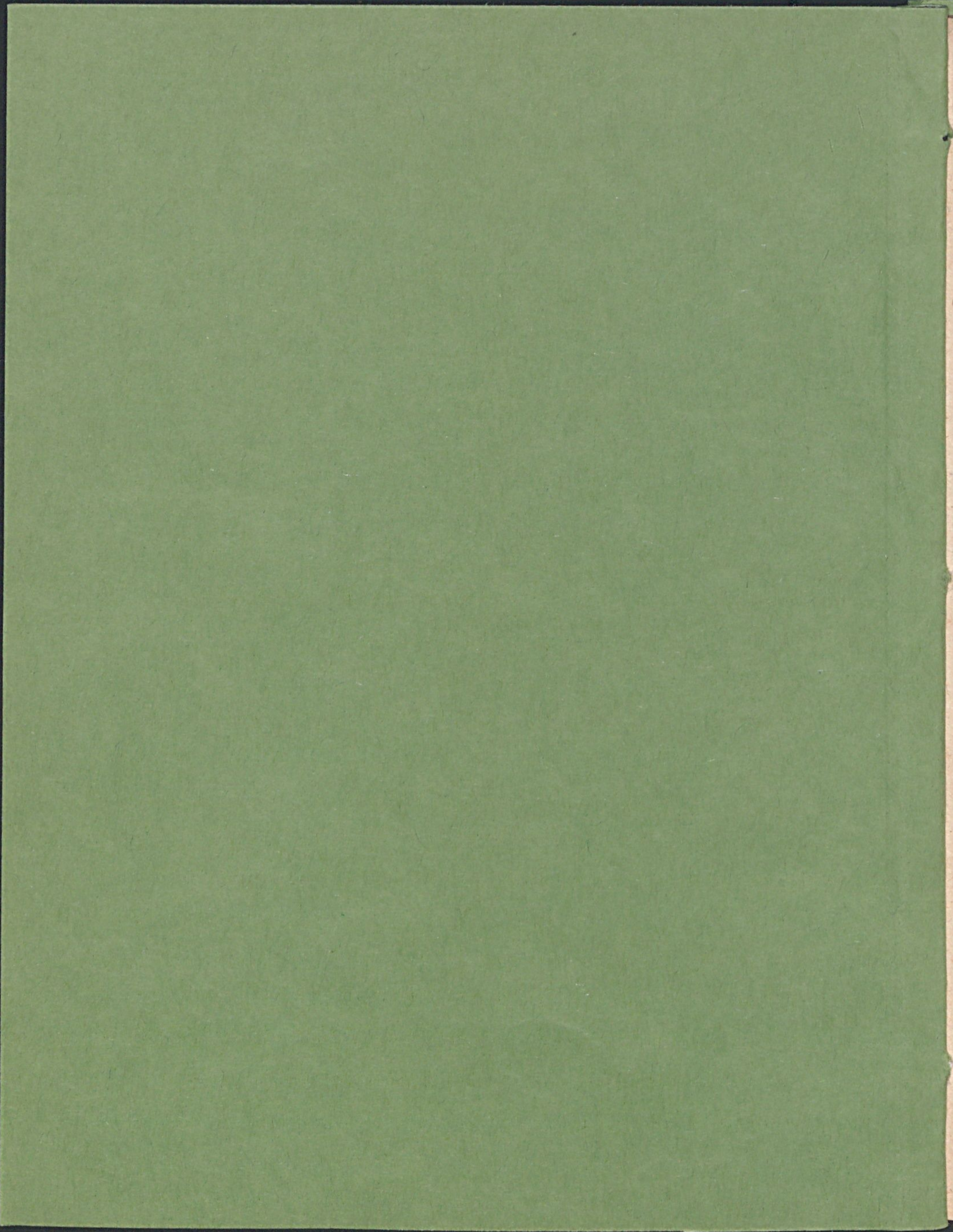

05

A

662

I. N. J.

DISPUTATIO TERTIA

De

PARVIS LOGICALIBUS,

Quam

SUB PRAESIDIO

M. JOHANNIS DÜRRII, DRESD.

Alumni Elect. & Collegij Philos. Adjuncti,

proponit

ANDREAS GROLMANUS, Misnens.

Ad diem 16. Febr. horis antemer.

In Auditorio Minori.

WITTEBERGÆ,

Typis JOHANNIS HAKEN, M DC XLII.

VIRIS

*Eruditionis amplitudine, Judicij dexteritate, Vitaq; integritate
celebratissimis:*

DN. MICHAELI SCHNEIDERO,
Quæstori Electorali apud Wittebergen-
ses meritissimo.

DN. MARTINO STARCKIO, Notar.
Publ. Cæs, Quæsturæq; ejusdem Rationum
Magistro.

DN. HIERONYMO HÖRNICK,
Scripturarum publicarum præfecto.

Fautoribus suis venerandis

Hocce æternæ devotionis testimonium
offero

And. Grollmanus,

I. N. J.

Uod Philesius Vogesigena de laudibus & fructu Margarita cu-
jusdam Philosophica, Basileæ Anno supra Millesimum Quin-
gentesimum octavo edita, scripsit:

Totus si intraret calefactum pectus Apollo;
Implerent Musæ si mea corda novem;
Digna tamen libro præconia dicere scripto,
Nec possent Reischio carmina nostra Patri.

illud ad nostram quoque, quam disputamus, materiam spectat. Nam
in calce Logices non abs re Auctori visum fuit, de Passionibus termino-
rum, quas Parva Logicalia dicunt, nonnulla adjungere. Quapropter
parvis hisce, & minimis quasi, tribuimus porro operam nostram, & post
Ampliationem, nunc de Statu, Distractione & Appellatione pauca quæ-
dam explicabimus.

SECTIO III.
De
STATU.

§. I. Status est acceptio termini adæquatè pro omnibus rebus,
quæ existunt, in assignato tempore per Verbum principale, h. e.
pro omnibus rebus, quæ existunt in existentia temporis Verbi
principalis. Ita Excell. noster Scharffius aliquando Statum defi-
niebat, & lucidissimè quidem, quantum ego judicare hæc in re
possum. Sint exempla: Socrates disputavit, Homo scribit; qui
ambulat, movetur; qui non pugnabit, non vincet. In hisce ex-
emplis termini, subjectum nimirum, & prædicatum, Statum ha-
bere dicuntur, quia stant in eadem temporis differentiâ. Sic sub-
jectum hujus Enunciationis (homo scribit) accipitur tantum pro
A 2 homine

homine existente, seu præsentem, juxta differentiam temporis præsentis, quæ indicatur per Verbum, scribit.

§. 2. Cl. Marsilius ubi hæc de re considerationem instituit, Statum definit hunc in modum: Status est suppositio (vel acceptio) termini, pro omnibus suis suppositis, vel omni suo supposito, sibi adæquatè correspondentibus, vel correspondente, respectu unius differentię temporis præcisè: ut præsentis tantum: vel præteriti solum: vel futuri. Fonseca de Statu præcipiens, hanc tradit definitionem: Status est acceptio termini pro ijs rebus adæquatè, quæ existunt in tempore adsignificato, per principalem copulam Enunciationis, ut si dicas, sedens est differens. Uterque enim terminus accipitur pro solis præsentibus, juxta differentiam copulæ. Cl. Dannhau, ita inquit: Logicis in præsentiarum Status dicitur, acceptio termini pro tempore eodem, quod significatur per verbum propositionis. Alij non aliter de Statu sentiunt ac loquuntur.

§. 3. Ita ergò omnes, quos audivimus hæctenus Auctores, statum nobis exponentes, uno, quod dicitur, ore, de principali copulâ loquuntur; Ideò quid intelligendum per illam sit, intimè erit observandum. Dicant nimirum Enunciationis copulam, quæ necit prædicatum cum Subjecto. Postmodum etiam quædam copula minùs principalis dicitur, quæ in subjecto includitur, & eam ob causam à nonnullis copula implicationis vocatur. Hæc Statum non variat, ut, si dicas, homo qui tacebat, loquitur; Verbum tacebat, non facit, ut subjectum accipiatur pro homine non existente, aut qui fuit in præterito tempore. Adeoq; ex copulâ principali Enunciationis Status propositionis æstimandus est, qui tùm obtinet, quando est temporis identitas in utroq; extremo, Vid. Hurt. Mendoza d. 2. Summ. sect. 7.

§. 4. Præterea ubi perreptavimus Parvorum Logicalium opuscula,prehendimus, quod non satis conveniat auctoribus in opposito Status assignando. Alij, inter quos familiam Fonseca ducit, Statui opponunt Distractionem, alij, ut Mendoza cum suis, Statui opponunt Ampliationem. Verbi causâ, quando termini propositionis significant res impossibiles pro tempore signifi-
cato

cato per Verbum, tunc Ampliatione opus est, ut, vigilans dormit, stans sedit. Verum quod pace horum dixerimus, Fonseca opinio & à veritate videtur esse propior, & usui quoque accommodatior.

§. 5. Venimus nunc ad Divisionem Statûs, ut dicamus quotuplex ille sit. Communi sententiâ triplex, juxta tres temporis differentias Status esse dicitur, Præsentis, Præteriti, & Futuri temporis. Status præsentis est, cum copula significat tempus præsens, & vox ratione copulæ sumitur pro suis significatis, præsentis tempore existentibus, ut, qui jam est homo, scribit, sedet, currit, &c. Cùm autem copula est præteriti temporis, & vox sumitur pro præteritis, dicitur Status præteriti temporis, ut homo est mortuus; quæ propositio exponenda hoc modo venit, qui fuit homo, est mortuus. Futuri deniq; dicitur, cum copula est futuri, & vox sumitur pro futuris, ut, quoddam animal generabitur. Hic tempus copulæ principalis est futurum; ergo dicendum: quoddam quod erit animal, generabitur. De divisione qui plura, videat Morisandum, alios.

§. 6. Quò percipiamus hæc cumulatiùs, tria insuper documenta, pro Statu cognoscendo, adjiciemus. I. Omne subjectum propositionis affirmativæ ac præsentis temporis, cujus prædicatum non potest subjecto convenire, nisi præsuppositâ subjecti existentia, præsentis temporis Statum habet, ut si dicat aliquis, homo est doctus, fortis, aut justus. II. Quando prædicatum non convenit nisi rei in futuro existenti, subjectum habet futuri temporis statum, ut, quidam homo generabitur. III. Quando prædicatum non competit, nisi rebus in præterito, subjectum præteriti temporis Statum habet, ut, quædam domus est combusta, quædam urbs est diruta.

§. 7. Quantum hæc, quæ exposuimus breviter de Statu, utilitatis habeant, dici satis vix potest. Nam hæc doctrina de Statu I. Utilis est ad multas Propositiones rectè intelligendas, v.g. hæc: Virgo facta est meretrix explicanda atq; intelligenda est non alio, quam hoc modo: illa quæ fuit Virgo, facta est meretrix.

§. 8. II. Usui nobis venit in Propositionum conversione, v. g. hæ, quæ sequuntur: Homo est mortuus, Domus est combusta, convertendæ non sunt hoc modo: Quidam qui est mortuus, est homo: Quoddam quod est combustum, est domus. Falsæ enim sunt, ubi tamen convertentes extabant veræ; Hæc ergo ratione earundem conversionem potius instituimus, quidam qui est mortuus, fuit homo: Quoddam quod est combustum, fuit domus. Nam, ut rationem non reticeamus, subjecta istarum propositionum convertendarum Statum habebant præteriti temporis, qui in conversis mutatur, & ita tota conversio vitiosa redditur.

§. 9. III. Maximè in rem nostram est, quando oppositionem propositionum adornamus, in quâ termini planè ijdem manere debent. Exempli gratiâ, oppositio hæc inepta prorsus est & vitiosa: Nulla domus est combusta; & quædam domus est combusta, si nimirum prior hoc sensu intelligatur: Nulla quæ jam est domus est combusta, posterior vero ita: Quædam quæ fuit domus, est combusta. Verissima enim utraq; est, & nihil habet admixtæ falsitatis. Quod adeò nobis mirum non videbitur, si cogitaverimus, esse subjectum aliud illius, hujus itidem aliud. Ita autem manifestissimè veræ oppositionis leges læduntur.

§. 10. IV. Refert ad enunciationum consecutionem, quando ab Est secundi adjecti, ad Est tertij adjecti, & versâ vice argumentamur. Quoties enim tales instituere consequentias animo nostro libitum fuerit, in eadem semper differentiâ temporis propositionum subjecta collocanda sunt. Sic consequentia nulla est: Aristoteles est mortuus, E. Aristoteles est: Quidam homines sunt generandi, E. sunt. Vitium autem per subjectorum mutationem contrahitur, aliud enim in priore, aliud est in posteriore propositione. Quam ob causam rectiùs tali modo colligimus: Aristoteles est mortuus, E. fuit: Quidam homines sunt generandi, E. erunt.

§. 11. V. Denique utilis maximè atque perquam fructuosa est hæc doctrina, in sophismatibus diluendis, qualia vel ex sexcentis sunt:

Nullus

Nullus puer est senex.

Nulla vitiata est Virgo.

Quidam puer factus est senex. Quaedam Virgo est vitiata.

*E. Quidam qui factus est senex, E. Quaedam vitiata non est vitiata.
non est senex.*

Respondemus solummodò ad prius. Puer in propositione majori sumitur pro nunc existenti, & hoc sensu nihil falsi habet: Quod si eodem in Statu accipiatur in minori, puerum scilicet nunc talem existentem factum esse senem, falsa omninò erit. Quod si puerum sumamus amplè, minor quidem propositio erit vera, sed falsa major, falsum enim est, nullum, qui fuit puer, esse senem. Hinc jam difficile non erit perspicere, quomodo posteriori occurrendum, & simile solidè etiam resolvendum sit.

SECTIO IV.

De

DISTRACTIONE.

§. 1. Distractio est acceptio termini, non in eadem, sed in aliâ differentiâ temporis, quàm per copulam principalem significatur, ut: Cæci vident, surdi audiunt. Quæ propositiones non habent Statum temporis, nec verificari possunt in eadem differentiâ temporis; sed ad aliam & diversam temporis adsignificationem termini trahendi sunt, hoc sensu, qui erunt, vel fuerunt cæci, vident, qui erant surdi, audiunt. Sic ergò distrahuntur termini & divelluntur, ab eâ temporis differentiâ, quæ per principalem copulam enunciationis notatur. Hinc distractio terminorum dicitur.

§. 2. Ut illustrior fiat hæc nostra definitio, collatio institui potest, ad alias, descriptiones, quæ apud Logicos Auctores extant. Apud Bernh. Morisandum talem legimus: Distractio est, quâ vox pro aliâ differentiâ temporis sumitur, quàm principalis copula importat, ut sessurus loquitur, qui locutus est, tacet. Apud Franc. de Raonis autem hæc legitur: Distractio dicitur, quando terminus distrahitur à tempore, quod per Verbum principale significatur,

gnificatur, seu non sumitur pro illo tempore, quod per Verbum principale consignificatur, sed ad aliud traducitur: Exempli loco ponantur istæ propositiones, quæ habentur apud Matthæum, cæci vident, claudi ambulant, in quibus propositionibus termini illi, cæci, claudi, accipiuntur in tempore præterito, ut sit sensus, qui cæci erant, vident nunc, qui claudi erant, ambulant: quanquam tamen verba principalia, vident & ambulant, consignificent tempus præsens.

§. 2. Hanc Distractionem alij volunt esse Ampliationem, quemadmodum ex Mendozâ modò audivim⁹, igitur hîc de termino amplo ita scribit: Terminus amplus est, qui significat pro tempore distincto ab eo, quod Verbum significat. Terminus autem non amplus est, qui significat pro eodem tempore, & constituit propositionis Statum. Nos ad partem negantem deflectimus, consultiſſimum hâc in parte judicantes, manere in usitatis Ampliationis definitionibus, quas passim tradunt Summulistæ, & quarum in antecedente Disputatione nonnullas adduximus, eamq; Ampliationem à Distractione distinguere. Præterquàm enim quod nova est hæc sententia, non satis firmo nititur fundamento. Etenim Ampliatio magis Restrictioni opponitur, quam Statui, uti inferius dicemus. Mendoza autem quæ scripsit, illa profectò rectius de termino distracto accipies.

§. 3. Varijs autem modis contingere potest hæc Distractione, inquit Morisani, & sex quasi species Distractionis recenset Fonseca l. c. Nam si principalis copula Enunciationis adsignificaverit tempus præsens, poterit Distractione accidere, vel ratione præteriti, vel ratione futuri: Ut si dicas: Qui didicit, docet; qui moriturus est, nascitur. Si verò principalis copula adsignificaverit tempus præteritum, poterit Distractione accidere, vel ratione præsentis, vel ratione futuri, ut si dicas, qui docet, didicit: qui moritur, natus est. Si deniq; adsignificaverit tempus futurum, poterit Distractione accidere vel ratione præsentis, vel ratione præteriti, ut, si dicas, qui vivit, morietur: qui natus est, morietur.

§. 4. Ex ijs, quæ dicta sunt, patet, distractum esse terminum, quando accipitur pro ijs tantum, quæ sunt in aliquâ differentiâ
tempo;

temporis, diversâ ab eâ, quæ adsignificatur per principalem copulam enunciationis, quod tanquam verissimum documentum in hâc materiâ diligenti studio erat observandum.

§. 5. Usus Distractionis insignis quoq; est I. In propositionibus dextrè explicandis. Ita datas propositiones, surdi audiunt, claudi ambulant, nunc absq; errore exponimus hoc modo: Qui fuerunt surdi, audiunt, qui fuerunt claudi, ambulant. II. In propositionibus juxta præscriptas leges convertendis. Positæ enim propositiones hunc in modum falsò convertuntur: Quidam, qui vident, sunt cæci, quidam qui ambulant, sunt claudi. Ita autem rectissimè: Quidam qui vident, fuere cæci, quidam qui ambulant, fuerunt claudi. Ratio duplex est, una â priori, quia ubiq; eadem temporis differentia in terminis debet retineri, cum aliàs vitiosa fiat terminorum multiplicatio. Altera â posteriori, quia aliàs convertentes forent ut falsæ rejiciendæ. De similibus similiter judicandum. Hæc verbi gratia: Nullus puer fuit senex, convertitur perperam, Ergo Nullus senex fuit puer. Neq; enim ijdem retinentur termini, sed subjectum distractè sumitur hoc sensu: Nullus qui jam est puer, fuit senex, unde sic est convertenda, E. Nullus qui fuit senex, est puer. III. Usus quoq; distractionis maximus est, in propositionibus rectè sibi invicem opponendis. Sic minimè adversis frontibus concurrunt, cæci vident, cæci non vident, quia visu destituuntur. Alius enim hujus, alius illius sensus est. Prior propositio loquitur de illis, qui fuerunt cæci, posterior autem de his, qui jam sunt cæci. Deniq; IV. in nodis sophisticis feliciter & expeditè resolvendis, quales sunt:

1.

2.

Qui vident, non destituuntur visu. Qui sunt mundi, non habent leprã.

At cæci vident. At leprosi sunt mundi

E. cæci non destituuntur visu. E. non habent lepram.

3.

4.

Qui audiunt nõ destituuntur auditu. Qui sunt sani, non sunt egroti.

At surdi audiunt. E. Egroti sunt sani. E.

5.

Qui loquuntur, edunt articulatam vocem.

At muti loquuntur. E.

B

In hisce

In hisce argumentis omnibus & singulis, minor terminus in propositione minore accipitur distractè, pro ijs, qui fuerunt cæci, muti &c: In conclusione habet Statum, sumiturq; pro ijs, qui jam sunt surdi, muti, &c: Si autem utrobique minor terminus distractè sumatur, conclusiones undiquaque veræ erunt. Habebunt enim hunc sensum: Quidam qui fuerunt cæci, non destituuntur visu; quidam qui fuerunt ægroti, non sunt ægroti.

SECTIO V.

De

APPELLATIONE.

§. 1. Appellatio est affectio termini, quâ una dictio aliam denominat. Ut si dicas, Apelles est egregius pictor, dictio egregius appellare dicitur dictionem pictor, non autem dictionem Apelles. Neq; enim sensus est, quod Apelles sit bonus & pictor, sed quod egregiè artis hujus sit peritus.

§. 2. Enitendum hîc iterum est, ut idem ex vetustioribus & recentioribus auctoribus ostendamus. In antiquissimo illo Introductorio Dialecticæ, quod Congestum Logicum appellârunt, talem reperimus definitionem: Appellatio est acceptio termini pro re existente, quæ definitio conceptis verbis habetur apud Petrum Hispanum. Dominicus Bannes Appellationem ita explicat: Appellatio est applicatio significati formalis unius termini, ad significatum formale alterius. Bernh. Morifanus inquit: Appellatio est, cum vox una aliam afficit ac denominat, illiq; tribuit suam significationem, ut Johannes est bonus Citharædus. Franciscus de Racon. dicit: Appellatio terminorum dicitur, cum unus alteri suam significationem impertit. Omnium autem optimè, juxta Mendozam, de Appellatione Fonseca differit, eamq; ita definit: Appellatio est termini affectio, quâ terminus denominativus seu connotativus & concretus alterum denominat, ut Petrus est bonus Philosophus.

§. 3. Ut posita hæc definitio penitiùs intelligatur, observetur diligenter, quod denominare h. l. aliud nihil sit, quam appellare, vel alte-

vel alteri nomen & appellationem tribuere, ut Aristoteles est bonus Philosophus. Hinc etiã dictio denominans dicitur appellans, dictio autem quæ denominatur, dicitur appellata, seu denominata, ut Cæsar est Magnus Imperator, dictio Magnus dicitur appellare Imperatorem, non Cæsarem.

§. 4. Quodnam verò & quale discrimen sit inter dictionem Appellantem & Appellatam, Morifanus benè addit. Nimirum I. Dictio appellans semper est adjectiva, aut velut adjectiva, appellata verò substantiva, aut velut substantiva, ut Petrus est egregiè doctus, Johannes est mediocriter artis medicæ peritus. II. Dictio appellans semper accipienda est secundum suum significatum formale, appellata verò nunc pro formali, ut si dicas, Paulus est bonus Philosophus; nunc pro materiali, ut si dicas, hîc Philosophus est bonus. Sensus enim non est, quod Philosophia bona sit, sed quod homo, qui denominatur Philosophus, sit bonus.

§. 5. Ne videamur neglexisse ipsum nomen, dicimus breviter, Appellationis vocabulum ambiguum esse, & variè sumi. Primò quidem Politicè, datur enim Appellatio Politica, quæ est recursus à minore iudice ad majorem, propter injustam latam sententiam, & pertinet hæc ad JCos. 2. Grammaticè, quæ Grammatica Appellatio est multiplicatio multorum in uno aliquo nomine, quo modo dicitur nomen appellativum. 3. etiam Appellatio dicitur prædicatio accidentalis, quâ aliquid appellatur seu denominatur ab accidente, ut nix est alba, homo est fortis, temperans. Hoc modo appellatio sumitur in definitione Paronymorum. Deniq; sumitur Appellatio pro applicatione significati formalis ad significatum alterius, & hæc postrema significatio propria est hujus loci, vel quod eodem redit, hoc modo Appellatio termini est affectio.

§. 6. Est etiam notandum hoc loco, posse & subjectum & prædicatum appellari, fertur enim super illum terminum Appellatio, cui adjungitur, & quasi appingitur. Quando ergò dictio appellans ponitur ex parte subjecti, tunc illud appellat, ut: Petrus magnus est Logicus, id est, qui est magnus, est Logicus, ut Petrus per illam dictionem appellantem discernatur à pusillo. Quando

verò dictio appellans ponitur ex parte prædicati, tunc quoq; appellat prædicatum, ut: Tullius fuit magnus Orator. Ibi vox magnus quasi comprædicatum est, & ponitur ad significandam excellentiam Oratoriæ Tullianæ.

§. 7. Ubi tamen prudentiâ opus est, nonnunquam enim dubium est, quodnam appellet, an subjectum, an verò prædicatum, cum non satis constet, num dictio appellans sit referenda ad subjectum, an verò ad prædicatum, ut si dicatur, ille magnus est Philosophus, ille parvus est Medicus; ibi dictiones appellantes, magnus, parvus, possunt referri vel ad subjectum, ut sit sensus, ille qui est magnus, Philosophus est; ille, qui est parvus, Medicus est, & sic quantitas hominum appellatur: Vel possunt referri ad prædicatum, hoc sensu: ille est Philosophus magnus, est Medicus parvus, & tunc appellatur Philosophia & Medicina. Verum enim verò terminorum restrictiones & denominationes, ut usus atque idioma linguæ, Mendozâ ita monente, diligenti studio observentur, & difficultates omnes facilè superari poterunt.

§. 8. Ita quid Appellatio sit, diximus, nunc sigillatim scrutemur, quâ ratione dividatur. Variè ac multipliciter hoc fieri apud Auctores citatos in his disputationibus, videmus. Dividitur I. in eam, in quâ tam subjectum, quàm prædicatum est concretum, & quæ fit secundum formale termini appellativi, quæq; parit sensum compositum, ut quidam Philosophus est Theologus: & in eam, quæ fit secundum materiale termini appellati, & non secundum formale, & parit sensum diversum, ut quidam Philosophus non est Theologus.

§. 9. Deinde Appellatio alia est realis, alia rationalis. Illa est, quando Terminus appellans est aliquid reale, ut Christianus est sapiens Senator. Hæc autem est, quando dictio appellans est ens rationis, seu notio secunda, ut si dicas, Leo est species, substantia est genus summum. Ubi advertendum, quamvis in enunciatione modo prolatâ, dictio appellans sit substantivum Grammaticè, tamen Logicè, cum sit dictio connotativa, esse adjectivum. Omnis enim dictio connotativa potest dici adjectiva, respectu rei connotatæ.

§. 10. III. Est

§. 10. III. Est vel intrinseca, vel extrinseca. Illa, quando forma denominans subjecto inhæret: Vel quando formale termini appellantis inest reverâ termino appellato, ut homo est doctus, Aristoteles est Philosophus. Hæc, quando forma denominans, non intrinsecè convenit ipsi subjecto, quamvis eidem appellationem suam tribuat: Vel, quando formale non reverâ inest appellato, sed subjectum saltem ab eo denominatur, ceu ab extrinseco, ut homo videtur, rana auditur, Petrus est justus coram DEO.

§. 11. Plenioris doctrinæ gratiâ, has paucas, quas ex plurimis selegimus, regulas annotamus. I. Vox adjectiva, aut velut adjectiva, quæ prædicatur de subjecto aliquo habente materiale significatum, appellat illud, nisi significet accidens rationis. Ex. gr, Hic homo Grammaticus est bonus, Vox bonus appellat hominem, qui est Grammaticus, non autem Grammaticum, in quantum est Grammaticus. Diximus nisi significet accidens rationis, quando enim accidens rationis significat, prædicatum appellat formale & immediatum significatum subjecti, modò nihil obstat. Exempli gratiâ, canis est species, canis prædicatur de pluribus numero differentibus. Accipitur enim subjectum pro suo immediato significato, cane nempe in communi & in abstracto, non autem aliquo ex singulis. Falsæ enim essent propositiones, si diceres, hic canis est species, hic canis, prædicatur de pluribus numero differentibus. Addidimus autem, modò nihil obstat, multis enim & varijs modis ejusmodi appellatio potest impediri.

§. 12. II. Vox adjectiva aut velut adjectiva, posita ante substantivam aut velut substantivam, in eodem enunciationis extremo, appellat formale significatum illius. Ut si dicas, Johannes est bonus Musicus. Est enim sensus, quod Johannes sit bonus, quoad artem Musicam, sive excellat in arte Musicâ.

§. 13. III. Voces significantes actum aliquem animæ vel rationalis, vel sensitivæ, appellant significatum formale illarum, in quas feruntur. Ut si dicas: cognosco venientem, ut venientem, licet eum, qui est veniens, non agnoscam. Concupisco dulce, quâ ratione est dulce, licet rem, quæ dulcis est, non expetam.

B 3

§. 14. Usum

§. 14. Usus Appellationis quod attinet, facit imprimis hæc doctrina ad propositiones & varias quæstiones rectè intelligendas & dijudicandas. Siquidem in omni disciplinâ propositiones occurrunt, quæ in sensu quidem composito veræ sunt, in sensu autem diviso prorsus falsæ, & contra. Per sensum autem compositum intelligimus, quando formalia significata extremorum, h. e. subjecti & prædicati connectuntur, ut album est coloratum. Sensus verò est divisus, quando formale significatum prædicati non cum formali, sed cum materiali subjecti conjungitur, ut quidam albus est doctus. Sic v. g. quando quæritur an renati peccent, an peccatores salventur, ex hæc doctrinâ, quæ de Parvis est, excultus rectè respondebit, quod datæ & similes quæstiones veræ sint in sensu diviso, hoc modo: Illi, qui sunt peccatores, salvantur, Quidam qui renati sunt, peccant. In sensu verò composito sunt falsissimæ. Non enim peccator, quatenus peccator est, salvatur, & nullus renatus, quatenus renatus est, peccat. Plura omninò haberemus, quæ ad prolixiorem commendationem hujus doctrinæ, quæ de Appellatione fuit, facerent, sed sapienti sat.

ACCESSERUNT

I. An Logica applicata scientiæ sit ipsa scientia? Aff. contra Sagittarium.

II. An DEUS sit in prædicamento? Resp. Nullo modo.

III. An dentur ratiocinationes singulares? Aff.

SOLI DEO GLORIA.

Agna alij tractent, at tu Logicalia parva

GROLMANE è cathedrâ, non sine laude, doces.

Sapè & parva placent superis, modò vera, nec illi

Spernunt exiguo carmina nata solo.

f.

M. Johannes Meisnerus,
Torgens.

U *Rbs antiqua jacet stagnantis ad Albidos undas.*
Quæ vetus à Meissa flumine nomen habet.
Hæc nobis cunas dedit, aſt Witeberga dat artes.
Quarum nunc ſpecimen pulpita docta probant.
Maſte eſto; ex animo precor, ut tua lemmata cedant
In patriæ laudes hujus & alterius.

Ita Sympatr. atq; amicum
ſuum per dilectum
acclamat

M. Andreas Zahn/
Miſnensis.

05 A 662

ULB Halle 3
004 207 483

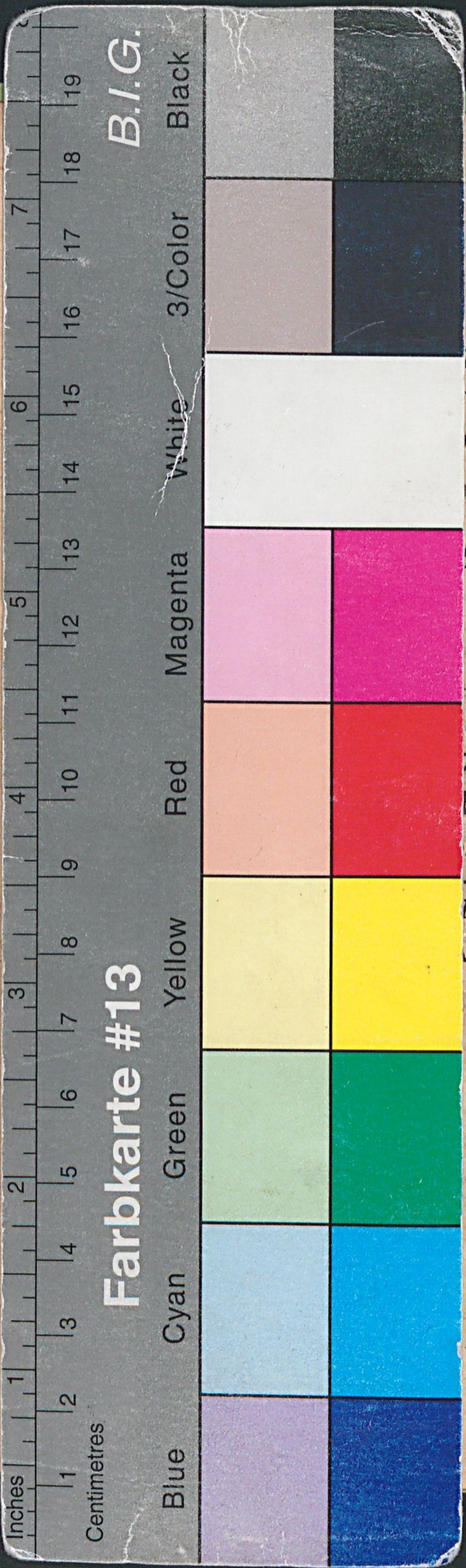
Sb

W007

04.

21.

N. J.

TIO TERTIA

GICALIBUS,

AESIDIO

DÜRRII, DRESD.

legij Philos. Adjuncti,

OLMANUS, Misnens.

br. horis antemer.

rio Minori.

BERGÆ,

AKEN, M DC XLII.

